

RESSÒ DE LA PARAULA

ECOLOGIA CRISTIANA (II)

Contradiccions

Sigui benvinguda la «nova» sensibilitat ecològica. I felicitats als qui tinguin la sort de viure durant les vacances un contacte directe amb la natura.

No és que la sensibilitat ecològica sigui nova. Com a assumpte específic, que mereixi i necessiti ser tractat expressament en l'àmbit social i polític, ja es considerava fa cent cinquanta anys, en plena revolució industrial. La qüestió ecològica, en les seves diferents versions, s'ha vist sempre vinculada al desenvolupament humà científic-tècnic-industrial. És, per tant, assumpte polític de primer ordre, tot i que avui encara no té resposta en l'àmbit internacional. Recordem que, fa uns dies, l'última Cimera del G20, a Kyoto, ha conclòs sense acord satisfactori sobre la restricció de les emissions de gasos contaminants... Ja el famós informe del Club de Roma «Els límits del desenvolupament» (1972), encara que proposava limitar també el creixement poblacional, amb mesures que no acceptem, va encertar en el fet de vincular la qüestió ecològica amb el desenvolupament tècnic i econòmic incontrolat i il·limitat. És curiós que els països amb règims més col·lectivistes, com ara la Xina i l'antiga URSS, hagin sofert els desastres ecològics més greus, i que el país on més s'ha desenvolupat el moviment ecològic sigui el major emissor a l'atmosfera de CO₂, els EUA, i es negui a signar protocols per a la seva reducció... Tots els polítics ens parlen de desenvolupament sostenible, però les propostes concretes no passen de mesures superficials, encara que cridaneres.

Aquest és un exemple de les diverses contradiccions que presenta el moviment ecològic. Entenem que el fonament, la raó i el motiu del moviment ecològic no pot ser una simple «sensibilitat» o un mer instint de supervivència, ni un pur desig de denunciar els poderosos. Sens dubte no pot ser una moda.

Hom ha de ser ecologista en tots els aspectes de la seva vida. No es pot ser ecologista en la protesta i alhora caure en les xarxes del consum: degradar el terreny amb una festa sense límit, o comprar roba convulsivament, o adquirir i usar aparells electrònics, ordinadors, mòbils, etc., sense neces-

sitat real, o no aplicar la mateixa sensibilitat ecològica referida a animals en perill d'extinció, i a la vida humana de l'embrió gestat en el ventre matern, o al consum de drogues que maten, o a la vida humana d'un malalt terminal...

Tot indica que els ecologistes en general s'han de plantejar la qüestió primera: per què soc ecologista? I aquestes altres preguntes vinculades a ella: com entenc la natura i la vida de l'ésser humà enmig del cosmos?; quin sentit té la natura?; per a què hi és?; què és per a mi?; quina és la raó de ser de l'activitat humana en contacte, en relació amb ella (treball, recerca, diversió, explotació, desenvolupament, contemplació, ocupació, etc.)?

Aquestes qüestions són decisives, no només per a la política, sinó també per a la vida més concreta i quotidiana. Les contradiccions que presenten la nova sensibilitat ecològica i el moviment que l'encarrila i dona sortida pública, s'han de solucionar necessàriament en el terreny d'aquestes preguntes. Aquestes qüestions apunten a conviccions profundes i a actituds personals, que comprometen tota la vida.

Les veus que venen de mirades més clarividents parlen d'«ecologia integral» i de «conversió ecològica». Però això s'ha d'explicar. Es tracta de convertir-se a la terra com si fos una deessa? Quina conversió farà possible una veritable i eficaç ecologia?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Convé decidir!

La Lluïsa estudia primer de batxillerat. El curs ha li anat prou bé. Els pares li suggereixen que participi en alguna activitat d'estiu: esportiva, cultural, de servei... Ells s'inclinarien per una d'aquestes darreres, perquè de joves hi havien estat implicats. Ella, es posa a examinar possibilitats. Entra a diverses pàgines web, recorda d'altres de les quals ha sentit parlar o de les que li ha compartit algun amic o amiga, que li ha explicat la seva experiència...

Recull diverses opinions. La tutora del seu curs posa l'accent en la conveniència d'obrir horitzons i en la relació amb altres joves: «Has de triar una experiència enriquidora que t'obri horitzons, que desvetlli les teves actituds més nobles. No pensis només en les teves activitats de vacances. Pensa que les com-

partiràs amb altres joves que esdevindran, de ben segur, els teus nous amics i amigues. Aquesta dimensió de relació és molt important. Has de pensar què hi pots aportar i amb quins objectius hi vas, què pots compartir». En un díptic que presenta diverses possibilitats, llegeix: «És ben cert que aquestes activitats estan pensades amb la intenció que t'ho passis bé. També hi has d'anar, però, amb l'actitud d'establir noves relacions, fer noves amistats, conèixer altres contrades, adquirir destreses i hàbits socials... Darrere hi ha un plantejament important: la voluntat de prendre una iniciativa a partir d'un interès personal, però amb el desig que esdevingui una possibilitat de creixement personal i, alhora, amb una projecció vers els altres que generi amistat; compartir projectes, servei conjunt...»

Els pares li fan avinent que ells sempre havien participat en propostes de servei des de la fe, i la seva concreció a servir i estimar —les colònies—, que organitzava la seva parròquia. Va ser on es van conèixer i on van aprofundir i enfortir la seva fe des del servei, les pregàries del matí i de la nit amb els infants, i les dels monitors, en acabar la reunió, després de les activitats del dia, quan els infants ja dormien, i les eucaristies del diumenge. La Lluïsa té molt bon record de les colònies i dels seus monitors i monitores. Aquest any hi podria fer d'ajudant i el curs vinent fer la formació de monitora.

«Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10).

Convé prendre una decisió!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

ECOLOGÍA CRISTIANA (II) Contradicciones

Sea bienvenida la «nueva» sensibilidad ecológica. Y felicidades a quienes tengan la suerte de vivir en vacaciones un contacto directo con la naturaleza.

No es que la sensibilidad ecológica sea nueva. Como asunto específico, que merece y necesita ser tratado expresamente en el ámbito social y político, ya se consideraba hace ciento cincuenta años, en plena revolución industrial. La cuestión ecológica, en sus distintas versiones, se ha visto siempre vinculada al desarrollo humano científico-técnico-industrial. Es, por tanto, asunto político de primer orden, aunque hoy todavía no tiene respuesta en el ámbito internacional. Recordamos que, hace unos días, la última Cumbre del G20, en Kioto, ha concluido sin acuerdo satisfactorio sobre la restricción de la emisión de gases contaminantes... Ya el famoso informe del Club de Roma «Los límites del crecimiento» (1972), aunque proponía limitar también el crecimiento poblacional, con medios que no aceptamos, acertó en el hecho de vincular la cuestión ecológica con el desarrollo técnico y económico incontrolado e ilimitado. Es curioso que los países con regímenes más colectivistas, como China y la antigua URSS, hayan sufrido los desastres ecológicos más graves, y que el país donde más se ha desarrollado el movimiento ecológico sea el mayor emisor a la atmósfera de CO₂, EE.UU., y se niegue a firmar protocolos para su reducción... Todos los políticos nos hablan de desarrollo sostenible, pero las propuestas concretas no pasan de medidas superficiales, aunque llamativas.

Esto es un ejemplo de las diversas contradicciones que presenta el movimiento ecológico. Entendemos que el fundamento, la razón y el motivo del movimiento ecológico no puede ser una simple «sensibilidad» o un mero instinto de supervivencia, ni un puro deseo de denunciar a los poderosos. Sin duda no puede ser una moda.

Uno ha de ser ecologista en todos los aspectos de su vida. No se puede ser ecologista en la protesta y al mismo tiempo caer en las redes del consumo: degradar el terreno con una fiesta sin límite, o comprar ropa convulsivamente, o adquirir y usar aparatos electrónicos, ordenadores, móviles, etc., sin necesidad real, o no aplicar la misma sensibilidad ecológica referida a animales en peligro de extinción, y a la vida humana del embrión gestado en el vientre materno, o al consumo de drogas que matan, o a la vida humana de un enfermo terminal...

Todo indica que los ecologistas en general se han de plantear la cuestión primera: ¿por qué soy ecologista? Y estas otras preguntas vinculadas a ella: ¿cómo entiendo la naturaleza y la vida del ser humano en medio del cosmos?; ¿qué sentido tiene la naturaleza, para qué está ahí?; ¿qué es para mí?; ¿cuál es la razón de ser de la actividad humana en contacto, en relación a ella (trabajo, investigación, diversión, explotación, desarrollo, contemplación, ocupación, etc.)?

Estas cuestiones son decisivas no sólo para la política, sino también para la vida más concreta y cotidiana. Las contradicciones que presentan la nueva sensibilidad ecológica y el movimiento que le da cauce y salida pública, se han de solucionar necesariamente en el terreno de estas preguntas. Estas cuestiones apuntan a convicciones profundas y a actitudes personales, que comprometen toda la vida.

Las voces que vienen de miradas más clarividentes hablan de «ecología integral» y de «conversión ecológica». Pero eso se ha de explicar. ¿Se trata de convertirse a la tierra como si fuera una diosa? ¿Qué conversión hará posible una verdadera y eficaz ecología?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Mans Unides, 60 anys de sensibilització i acció

enguany se celebra el 60è aniversari d'aquesta ONG de l'Església que des del 1959 lluita contra la fam, la misèria i l'explotació que ofeguen els països del sud. De sempre, Mans Unides ha mirat, no només de recollir fons per als projectes de desenvolupament que sosté arreu del món, sinó de posar en evidència que a la base de la pobresa hi ha la negació dels drets humans, com ara el dret a l'alimentació, a la salut, a l'educació, a la promoció social, a la participació política, a la igualtat entre homes i dones...

Amb aquesta finalitat de la sensibilització s'han realitzat en els últims mesos diverses iniciatives a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Avui us en parlem de les activitats organitzades a Vilanova i la Geltrú, Sant Sadurní d'Anoia i Vilafranca del Penedès.

El primer cap de setmana de juny es va fer un taller de sensibilització a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova. La temàtica era al voltant del malbaratament alimentari, amb l'ajuda d'una exposició de 12 panells de fàcil muntatge i col·locació, que consciencien i informen de manera molt gràfica i visual. L'exposició posa el focus d'atenció a la paradoxa sobre l'abundància que es viu a les nostres societats desenvolupades, que fins i tot deixen malmetre l'excés d'aliments, amb tota una cadena de malbaratament, que implica llocs com els mercats majoristes, els grans centres de distribució, magatzems alimentaris, mercats i supermercats, cuines d'hospitals, restaurants i hotels... sense oblidar les nostres llars. També es va muntar una taula amb venda d'objectes de consum responsable, la recaptació de la qual es va destinar al projecte de Mans Unides Sant Feliu d'aquest any, que té l'objectiu d'afavorir l'accés a l'aigua potable a la zona de la Guajira (Colòmbia).

A l'11a Quinzena solidària de Sant Sadurní d'Anoia, també es va fer present Mans Unides. Dimecres 5 de juny es va inaugurar, a les piscines municipals de la vila, l'exposició sobre la importància de la disponibilitat i l'accés a l'aigua neta i sana (aigua potable), que romangué oberta fins al dia 21. A més, divendres 7 de juny es va participar en una taula solidària per donar informació del projecte d'enguany a Colòmbia.

Campanya de sensibilització sobre l'aigua a Sant Sadurní d'Anoia

L'exposició de sensibilització sobre l'aigua es va traslladar després a Vilafranca del Penedès, al Complex Aquàtic - Zona esportiva de l'Antic Camí de Sant Martí, i aquí roman instal·lada fins al 19 de juliol.

L'accés a l'aigua potable podem dir que està garantit a casa nostra, però l'exposició que ha visitat les dues ciutats vol conscienciar-nos que, encara que en tinguem, hem de tenir-ne cura i, en certa manera, compartir-la amb qui més la necessita, és a dir, veure el planeta com «la casa comuna».

«L'aigua no és només un bé, és fonamentalment un dret humà, reconegut com a tal per Nacions Unides el 2010 i, per això, és tan urgent prendre certes mesures i canviar aquells comportaments que no fan sinó agreujar el problema», assegura María José Hernando, del departament d'Estudis de Mans Unides. «Si l'accés a l'aigua és un dret inherent a tots els éssers humans, alguna cosa no funciona perquè, en ple segle XXI, en el món encara hi ha 2.100 milions de persones que no tenen accés a l'aigua potable, 1.800 milions que utilitzen aigua contaminada i 2.400 milions que no tenen serveis bàsics de sanejament», denuncia Hernando.

Pel que fa a l'accés a l'aigua potable, durant l'any 2018 Mans Unides va aprovar 38 projectes d'aigua i sanejament, per un import superior als 5 milions d'euros que han beneficiat, de manera directa, a més de 160.000 persones.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Verge del Sant Rosari, ajuda'ns a ser un sol cor i una sola ànima, poble sant de camí cap a la pàtria del Cel» (8 de maig).

@Pontifex: «Són necessaris evangelitzadors apassionats i creatius» (9 de maig).

@Pontifex: «Si vivim com fills de Déu i ens deixem guiar per l'Esperit Sant, fem

el bé també a la creació» (9 de maig).

@Pontifex: «Demaneu avui la gràcia de la docilitat a la veu del Senyor i del cor obert al Senyor; la gràcia de no tenir por de fer coses grans, i la delicadesa de tenir cura de les coses petites» (10 de maig).

Els consells parroquials de l'Arxiprestat de Sant Boi i el pla pastoral

El passat dia 30 de juny, a la tarda, es van aplegar els diferents consells parroquials i els rectors de les parròquies de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat amb el bisbe Agustí.

L'objectiu d'aquesta reunió va ser treballar la tercera i última fitxa del pla pastoral d'enguany «Continuïtat i novetat». En un bon clima de comunió i al llarg de gairebé una hora de diàleg i reflexió, els participants, distribuïts

en diferents grups, van expressar al final de la trobada allò que havien treballat: com millorar la comunió interna en les parròquies i les seves conseqüències en l'Església diocesana.

La valoració ha estat molt positiva, tant que hi ha la ferma proposició de repetir-la, ja que sempre que parlem de la comunió diocesana amb rostres i noms concrets, resulta enriquidor per a totes les comunitats parroquials.

Reflexionant sobre la vocació sacerdotal

Al llarg d'aquest curs s'han realitzat tres trobades de reflexió d'un grup estable de preveres que, juntament amb el bisbe Agustí, han dialogat i compartit experiències i opinions entorn la situació de manca de vocacions sacerdotals. L'última d'aquestes va tenir lloc el 27 de juny passat. Els participants, amb el bisbe i el delegat de Pastoral Vocacional, Mn. Joan Pere Pulido, representen els diversos arxiprestats i són els següents: Mn. Sergi Sicília, Mn. Francisco García, Mn. Juan Antonio Vargas, Mn. Carles Muñoz, Mn. Javier Sánchez, Mn. Ramon M. Vila, Mn. Agustí Panyella, Mn. Josep Lluís Aguilar, Mn. Sisco Pausas i Mn. Jordi Tres.

Les línies de fons d'aquesta reflexió parteixen del fet que la manca de

candidats al ministeri sacerdotal és un problema complex que mereix un discerniment global (àmbits social, eclesial, personal, etc.) i profund (causes, respostes concretes a mig i llarg termini, etc.). Per altra part, hi ha un acord bàsic: la vocació sacerdotal només és possible si arrela en l'experiència fonamental i cristiana de fe en Jesucrist, de trobada personal amb Ell. Cal doncs, aquest «humus» previ, vinculat a una vivència de la fe autèntica, no només «sociològica». És aquí on s'ha posat l'accent a l'hora de plantejar la tasca pastoral i evangelitzadora: urgeix l'experiència bàsica cristiana. Per al curs vinent hi ha el propòsit de continuar aquesta reflexió amb l'objectiu de la sensibilització en els arxiprestats.

Tres anys del «Projecte Raquel»

El passat 15 de juny es va complir el tercer aniversari de la creació a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat del grup «Projecte Raquel», d'atenció i acollida a la dona que ha viscut el drama de l'avortament. Aquell dia, a més de la reunió de treball de l'equip, es va celebrar una eucaristia on es va recordar també els infants que no arriben a néixer. En aquests tres anys, el grup d'acompanyants ha pogut ser testimoni de com la misericòrdia de Déu és capaç de guarir les seqüeles que deixa en la dona la decisió d'avortar. L'escolta sincera, l'ajuda en saber identificar les cir-

cumstàncies que van portar a aquella decisió, i la bona notícia del perdó gratuït de Déu, són les claus perquè es puguin tancar ferides i la reconciliació amb la pròpia història personal. Durant aquest temps, cinc dones han pogut completar aquest itinerari de sanció. Totes elles remarquen l'agraïment a Déu i el desig que pugui arribar a molta més gent la realitat del «Projecte Raquel».

Si algú necessita informació o es vol demanar una presentació per a grups, parròquies o escoles, es pot contactar al telèfon 629 803 276 - projecteraquel@bisbatsantfeliu.cat

Eucaristia de l'equip del Projecte Raquel

AGENDA

Atura't, mira i torna! Convivències a Gisclareny (Berguedà) per a joves, del 16 al 20 d'agost. Més informació i inscripcions, fins al 15 de juliol: Montse Claveras (t. 618 050 765, montse.claveras@gmail.com) o bé Mercè Lajara (t. 660 718 792, mercelajara@gmail.com).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegri; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.;

santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforsa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Mojà.

20. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setmana) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, verge.

Diumenge XV de durant l'any (C)

COMENTARI

Ser bons samaritans

El bon samarità (1838), de Pelegrí Clavé. Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (Barcelona)

És molt coneguda la paràbola de l'evangeli d'avui, la del bon samarità. Un mestre de la llei pregunta a Jesús: *Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?* Jesús li respon: *Què hi ha escrit a la Llei?* El mestre de la llei ho sap molt bé: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament i estima els altres com a tu mateix.* Aquesta resposta coincideix en part amb el que hem escoltat a la primera lectura: *Et convertiràs al Senyor el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.* Jesús li diu: *Fes-ho així i viuràs.* No es tracta de saber, sinó de fer. Estimar Déu amb totes les forces, amb tot el cor i amb tota l'ànima és fonamental però també estimar els germans. Però l'escriba vol saber més: *Qui són aquests altres?* I la resposta de Jesús és la paràbola del bon samarità. *Un home caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort.* I davant d'aquest ferit passen tres persones: un sacerdot, un levita (ajudant del temple) i un samarità que, com sabem, no es feien amb els jueus. Els dos primers passen de llarg. Per què? No ho sabem. Potser perquè aquell home podia ser un cadàver i llavors es tornarien impurs per a oficiar en el temple. En tot cas, no fan res. En canvi el samarità: *Se'n compadí, li embenà les ferides, el pujà a la pròpia cavalcadura i el duqué a l'hostal i se'n ocupà, de tal manera que pagarà totes les despeses d'aquest ferit.* Qui va saber veure l'altre que hem d'estimar en l'home caigut en mans de lladres? La resposta és clara: *El qui se'n va compadir.* I Jesús imatge del Déu invisible, cap del cos de l'Església (com diu Pau) li contesta: *Doncs tu fes igual.* No hi valen excuses del culte, ni val només saber les coses. El veritable culte és tenir cura de qualsevol persona necessitada o ferida, sigui desconeguda o fins i tot enemiga. Hi ha molta gent que espera que l'Església, que nosaltres siguem bons samaritans.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, soc un pobre sofredent.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se'n anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas».

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida». Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».